

os mod Jærnbanaaraadet, saa tror jeg, det ikke blot var, fordi det var provisoriske Foranstaltninger, men jeg tror, at det ogsaa var, fordi man i Realiteten ikke ønskede at svække Ministerens Ansvar over for Rigsdagen ved, at der kom en saadan Institution mellem Ministeren og Rigsdagen, og dog havde hverken Kirkearaadet eller Jærnbanaaraadet en saadan formel Ret, som her vil blive givet Havneraadet til ved sit Veto at kunne standse Ministerens Beslutninger. Det ærede Medlem vil afvæbne denne Indvending derved, at Forslaget her bestemmer, at naar Ministeren og Havneraadet ikke kunne enes om en Sag, og Ministeren ikke vil lade det forblive ved Havnevæsenets Veto, kan Sagen indankes for den kommende Rigsdag, og det ærede Medlem vil hævde, at Rigsdagen saaledes dog til syvende og sidst bliver den afgørende. Det kan siges ganske formelt, men praktisk set tror jeg, det vil faa overmaade lidt at sige. De Foranstaltninger, der her ville kunne være Tale om, ville jo i mange Tilfælde være af den Art, at man nogenlunde hurtig maa have Svar paa, om Bygninger kunne opføres eller ej. Det vil i mange Tilfælde være saaledes, at der er Tale om at starte en eller anden Virksomhed i Frihavnen i Løbet af forholdsvis kort Tid, og hvis man ikke kan faa Svar paa, om det kan lade sig gøre, vil det ofte meget let kunne hælde, at hele Virksomheden ikke bliver til noget, eller at man maa søge den iværksat paa andre Steder og under andre Forhold. Naar Stillingen skal være den, at Ministeren ikke blot skal sende ethvert Byggeforetagende i Frihavnen til Havneraadet for at høre dets Betænkning, inden der gives Samtykke dertil, men at der, hvis Havneraadet siger nej, ikke kan gøres noget ved Sagen, før den derefter sammentrædende Rigsdag — hvis Rigsdagen da ikke tilfældigvis er samlet — faar vedtaget en ny Lov derom, saa er det jo klart, at der her vil kunne være Tale om saadanne Udsættelser, at det lige over for kommercielle Foretagender meget ofte vil betyde, at det hele standses. Jeg tror derfor, det vil blive meget faa Tilfælde, i hvilke man overhovedet vil kunne komme til Rigsdagen. Ministeren vil som Regel blive nødt til at nøjes med den Beslutning, der er bleven fattet af Havneraadet, og siger den nej, vil han blive nødt til at nægte sit Samtykke til Udførelse af Foranstaltninger, som han maaske ellers i og for sig finder rigtige, og som den kommende eller de kommende Rigsdage maaske vilde finde havde været af stor Værdi.

Man vil imidlertid ikke kunne gøre noget alvorligt politisk Ansvar gældende mod Ministeren, thi han vilde kunne dække sig ved den Beslutning, der er fattet i Havneraadet og sige som saa: Ja, da det blev nægtet paa det Tidspunkt, gik hele Forretningen over Styr, der kunde ikke ventes, og saa blev der intet deraf. Jeg er undskyldt, jeg vilde have givet mit Samtykke dertil, og det vilde have været rigtigt, om det var sket, men Havneraadet har modsat sig det. Med andre Ord, Afgørelsen lægges i Virkeligheden hos dette. Nu kan man sige: hvorfor skulde Havneraadet nægte sit Samtykke til i og for sig gode Foranstaltninger? Ja, det kan man jo aldrig paa Forhaand vide noget om, men jo mindre en Forsamling er, jo lettere vil der kunne gøre sig saadanne Indflydelser gældende fra modstridende Bankinteresser, Handelsinteresser o. s. v., at denne Forsamling kommer til at staa paa et ensidigt Standpunkt. Jeg tror slet ikke, det er udelukket, at der til Tider i Havneraadet kunde være en eller anden Klike, der kunde faa saa megen Indflydelse, at den kunde standse Foretagender, der virkelig fortjente at komme frem i Frihavnen. Jeg ser ikke rettere, end at ved at gaa den Vej, som nu er foreslaaet, lægge vi Ansvaret bort fra Ministeren over paa Havneraadet. Men Ministeren kunne vi gøre Ansvar gældende imod, dels konstitutionelt, dels politisk. Havneraadet have vi derimod intet at gøre med. Det er en Forsamling, som vi ikke kunne gøre noget Ansvar gældende imod for dets Beslutninger. Naar man nu er saa ivrig for, at vi skulle forøge det kjøbenhavnske Havneraads Indflydelse, saa kan det have mange Grunde. Men der er bl. a. nogle iblandt os, der frygte for, at dette kunde være et Led i de Bestræbelser, som vi alle kende, Bestræbelserne for at faa Københavns Havn fra at være en Havn, der sorterer under Indenrigsministeren som Statens Repræsentant til at være en Havn, der sorterede under Københavns Kommune. Det er jo gamle Tanker, men det er, som de Herrer ville have set, for saa vidt de have fulgt Borgerrepræsentationens Forhandlinger, Tanker, som ogsaa ere komne til Orde der i den sidste Tid. Det er fra et specielt kjøbenhavnsk Standpunkt forstaaeligt, at man ønsker Københavns Havn liggende under Københavns Kommune (*En Stemme*: Hør!) . . . ja, jeg hører en kjøbenhavnsk Repræsentant raabe Hør. Men den Stemning vil næppe være raadende her. Det er klart, at i det Øjeblik, vi forøge Havneraadets Myndighed, forøge